

KINH NGUYỆT THƯỢNG NỮ

QUYỂN HẠ

Bấy giờ, Trưởng lão Xá-lợi-phất hỏi Nguyệt Thượng:

–Cô nay ở trong quả vị của Bồ-tát đã được tướng nhãn như vậy, không lâu sẽ thành tựu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Nguyệt Thượng nói:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Luận về Bồ-đề thì không có ngôn thuyết, chỉ tạm dùng văn tự mà nêu bày. Chỗ nói có người thành tựu cũng chỉ giả danh mà nói, hoặc lâu hoặc mau cũng đều là danh tự. Vậy thưa Tôn giả! Vì sao Tôn giả lại nói: “Không bao lâu nữa con sẽ thành tựu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.”

Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Phạm là Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác là chỗ không sinh, không thể nêu bày, không có thể tánh, nên trong ấy cũng lại không người có thể thành tựu. Vì sao? Vì thể tánh của Bồ-đề không có hai tướng nên Bồ-đề không hai mà cũng xa lìa cái hai ấy.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói với Nguyệt Thượng:

–Trước hết, cô nên đến viếng Đức Phật. Vì để nghe pháp nên lát nữa chúng tôi cũng sẽ tới pháp hội để cùng nghe pháp.

Nguyệt Thượng lại bạch:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Như Lai không vì người nghe pháp mà giảng nói, cũng lại không vì người ưa pháp mà giảng nói.

Tôn giả Xá-lợi-phất hỏi:

–Như Lai nếu như vậy thì Ngài sẽ vì ai mà giảng nói pháp?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Nếu có người nghe mà không sinh tưởng chấp trước, không sinh tưởng vui thích thì Như Lai mới vì những người như vậy mà giảng nói pháp.

Tôn giả Xá-lợi-phất lại nói với Nguyệt Thượng:

–Nếu có chúng sinh đến chỗ Đức Phật để nghe pháp, vì có người muốn nghe pháp lúc ấy Như Lai lẽ nào không vì họ giảng nói pháp?

Nguyệt Thượng đáp:

–Nếu có chúng sinh khởi tưởng như vậy: “Đó là Như Lai vì ta mà giảng nói pháp.” Chúng sinh như vậy là trú vào tướng ngã. Nếu có người chân chánh thông suốt, thể nhập nơi pháp tánh thì không có ý niệm như vậy. Họ sẽ không cho: “Đức Phật vì chúng ta nên giảng nói pháp như vậy.”

Lúc ấy, Tôn giả Ma-ha Ca-diếp nói với Trưởng lão Xá-lợi-phất:

–Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Hôm nay cô Nguyệt Thượng đến yết kiến Đức Phật ắt có pháp nghĩa lớn. Chúng ta cũng có thể trở về, dầu không khát thực cũng tốt, chớ nên để thân ở bên ngoài mà không được nghe pháp nghĩa. Như vậy là tất cả đại chúng Thanh văn đều quay trở về cùng với Nguyệt Thượng hưởng đến chỗ Phật.

Nguyệt Thượng dần dần đi tới khu rừng lớn, nơi tinh xá lợp bằng cỏ tranh, đến

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

trước Đức Phật cung kính, đảnh lễ dưới chân Ngài, đi nhiều theo phía bên phải ba vòng, đem tất cả các thứ hương hoa, hương bột, hương xoa, y phục, cờ phướn, lọng báu, những đồ cúng Phật tung rải nhiều lần lên chỗ Ngài. Lúc này, đại chúng mang theo các loại hương hoa, tràng hoa, hương xoa, hương bột, cũng đem tung rải nhiều lượt để cúng dường Phật. Tất cả hoa được tung rải ấy bay lên bên trên Đức Phật, biến thành một lọng báu bằng hoa, ngang rộng che khắp mười do-tuần.

Bấy giờ, Đồng tử Văn-thù-sư-lợi bảo Nguyệt Thượng:

–Xưa kia cô từ đâu xả thân sinh đến đây? Xả thân này rồi lại sinh về đâu?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi! Ý của Bồ-tát nghĩ thế nào? Con nay mang hình tượng Đức Như Lai ngồi trên tòa sen, vậy Ngài từ đâu xả thân sinh lại đây, nay nếu xả thân này rồi sẽ sinh về đâu?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói với Nguyệt Thượng:

–Đây là hóa thân. Phàm nói về hóa thân tức không có chỗ xả thân nên về sau cũng không sinh.

Nguyệt Thượng nói:

–Đúng vậy, đúng vậy!

Thưa Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi! Bản thể của hết thảy các pháp là biến hóa. Con ở nơi pháp ấy nên không thấy có lúc xả, không thấy có lúc sinh.

Bồ-tát Bất Không Kiến nói với Nguyệt Thượng:

–Đúng vậy! Nay Nguyệt Thượng! Đã biết không thể dùng thân nữ để thành Phật, nay cô vì sao không chuyển thân nữ?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa thiện nam! Phàm là thể không thì không có chuyển đổi. Hết thảy các pháp cũng lại như vậy. Vì sao nay con phải chuyển thân nữ?

Bồ-tát Trì Địa nói với Nguyệt Thượng:

–Cô đã từng được thấy Đức Như Lai chưa?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa thiện nam! Con thấy Đức Như Lai cũng như trong tay con đang nắm giữ Đức Hóa Phật. Như Lai như vậy là bình đẳng, không có sai khác.

Bồ-tát Biện Tụ nói với Nguyệt Thượng:

–Cô nay đã có thể biện giải về pháp nghĩa rồi chăng?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa thiện nam! Thể của pháp giới là không thể nói nêu, cũng không thể dùng văn tự, toán số để thâm tóm được.

Bồ-tát Vô Ngại Biện nói với Nguyệt Thượng:

–Cô ở chỗ chư Như Lai thời quá khứ đã từng được nghe những pháp gì?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa thiện nam! Nay có thể ngược nhìn lên hư không, Đức Như Lai giảng nói pháp cùng với hư không này không khác. Người nghe pháp kia cũng lại như vậy. Thưa thiện nam! Tướng của các pháp kia như hư không, không có khác biệt.

Bồ-tát Hư Không Tạng nói với Nguyệt Thượng:

–Xưa kia cô đã từng cúng dường chư Phật, vậy việc phụng hành bố thí như thế nào và hồi hướng như thế nào?

Nguyệt Thượng đáp:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Thưa thiện nam! Như con nay đối với tượng hóa Phật này mà bố thí Phật, Tăng thì việc đạt được công đức như thế nào?

Bồ-tát Hư Không Tạng nói:

–Đây là hóa Phật. Nếu cúng dường nơi ấy thì không có tướng công đức.

Nguyệt Thượng nói:

–Thưa thiện nam! Cũng như vậy. Xưa kia con đối trước chư Như Lai hành bố thí và hồi hướng, cũng hành thí với tượng như vậy và cũng hồi hướng như vậy.

Bồ-tát Bất Tồn Tha Tâm nói:

–Tại sao nay cô đối với hết thảy chúng sinh có thể hiện bày tâm Từ khắp tất cả?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa thiện nam! Con như chúng sinh kia, không khác.

Bồ-tát Bất Tồn Tha Tâm lại nói:

–Như chúng sinh kia, việc ấy như thế nào?

Nguyệt Thượng đáp:

–Các chúng sinh ấy chẳng phải là quá khứ, chẳng phải là vị lai, chẳng phải là hiện tại, mà tâm Từ kia cũng chẳng phải thuộc về quá khứ, vị lai và hiện tại, nên cũng không thể dùng lời để nói. Thưa thiện nam! Thế nên tâm Từ kia cũng lại như vậy.

Bồ-tát Hỷ Vương hỏi Nguyệt Thượng:

–Cô nay đã đạt được Pháp nhãn chưa?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa thiện nam! Con nay Nhục nhãn hãy còn chưa được, huống hồ là được Pháp nhãn.

Bồ-tát Kiên Ý nói với Nguyệt Thượng:

–Cô hành Bồ-đề trải qua thời gian bao lâu?

Nguyệt Thượng trả lời:

–Thưa thiện nam! Như ánh sáng của sóng nắng kia đã chiếu trong thời gian bao lâu thì con phát tâm Bồ-đề cũng lại như vậy.

Bồ-tát Di-lặc bảo Nguyệt Thượng:

–Khi nào cô có thể thành tựu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác?

Nguyệt Thượng thưa:

–Cũng như Bồ-tát Di-lặc, khi nào có thể vượt khỏi địa của hàng phàm phu.

Lúc này, Trưởng lão Xá-lợi-phất bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Sức biện tài của cô Nguyệt Thượng này thật là ít có. Làm sao cô ấy có thể cùng với các vị đại Long mặc áo giáp như vậy để cùng hỏi đáp, chỉ đứng không ngồi, lại không kính lễ các Bồ-tát?

Nguyệt Thượng thưa với Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Cũng như đốm lửa, thể của nó là hay thiêu đốt, tất cả các vật đều có thể bị đốt cháy. Đúng vậy, thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Các Bồ-tát cùng với chư Phật không có sai khác. Lúc ở trong các hành muốn thiêu rụi hết thảy các phiền não, có các phiền não hoặc của mình, hoặc của người khác đều thiêu đốt sạch.

Tôn giả Xá-lợi-phất lại hỏi:

–Khi cô thành tựu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, cõi Phật kia sẽ như thế nào?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Trong cõi Phật sau này của con, không có các vị tu

hành hạnh nhỏ, trí nhỏ, ngôn từ hạn hẹp. Cũng như Tôn giả Xá-lợi-phất hiện nay, con tất nhận lấy cội Phật như vậy.

Tôn giả Xá-lợi-phất lại nói với Nguyệt Thượng:

–Cô đã từng nói: Tất cả pháp giới bình đẳng với thể tánh Như Lai không có sai khác, nay tại sao chỗ thấy lại có hơn thua?

Nguyệt Thượng nói:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Ví như nước trong biển lớn và nước nơi vết chân bò. Nước trong hai nơi ấy giống nhau không khác, nhưng dấu chân bò kia không thể tiếp nhận vô lượng, vô biên chúng sinh như nơi biển lớn được. Cũng vậy, thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Chư Phật và Thanh văn tuy đồng pháp giới nhưng các vị Thanh văn không thể vì vô lượng, vô biên chúng sinh tạo mọi lợi ích rộng lớn như chư Phật. Lại nữa, thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Ví như bên trong hạt cải có hư không, mười phương thế giới cũng có hư không, hư không nơi hai chỗ ấy tuy không khác, nhưng hư không trong hạt cải không thể dung chứa xóm làng, thành ấp, cội nước, không thể nào kiến lập núi Tu-di, biển lớn giống như hư không trong mười phương thế giới được.

Cũng vậy, thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Tuy đối với các môn Không, Vô tướng, Vô nguyện thì chư Phật bình đẳng với Thanh văn, nhưng hàng Thanh văn không thể cùng với vô lượng, vô biên các chúng sinh kia tạo vô số lợi ích rộng lớn giống như chư Phật Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác.

Trưởng lão Xá-lợi-phất nói:

–Như vậy, này Nguyệt Thượng! Chỗ đạt được giải thoát của Phật và Thanh văn lẽ nào không bình đẳng?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Chớ nói như vậy, nên nói là: Chư Phật và Thanh văn giải thoát đồng đẳng.

Trưởng lão Xá-lợi-phất lại hỏi:

–Việc như vậy, tướng trạng thế nào?

Nguyệt Thượng đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Nay con muốn hỏi, Tôn giả theo ý mình mà trả lời. Khi Tôn giả chứng đắc tâm giải thoát thì có thể khiến cho tam thiên đại thiên thế giới này bằng phẳng như bàn tay chăng? Lại có cây cối và núi rừng đều nghiêng mình cúi xuống hướng về Tôn giả không? Hoặc đã có thể diệt trừ hết tất cả các điều ác vi tế của riêng mình chưa? Đã diệt hết thủy phiền não của chúng sinh chưa? Đã được hết thủy chư Thiên đánh lễ chưa? Đã quy tụ chúng ma khắp cả ba mươi do-tuần đến chưa? Có một niệm khởi tâm trí tuệ liền được giải thoát chưa? Lại có thể hàng phục quyến thuộc của tất cả ma chưa?

Tôn giả Xá-lợi-phất đáp:

–Tôi đối với tất cả các việc như vậy chưa được một việc nào.

Nguyệt Thượng lại nói:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Bồ-tát ngồi nơi đạo tràng Bồ-đề đều có các việc thù thắng như vậy, lại còn có vô lượng, vô biên việc thù thắng khác nữa. Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Giải thoát của Thanh văn và giải thoát của chư Phật có các việc hơn thua, ưu khuyết, sai khác như vậy, vì sao Tôn giả cho rằng giải thoát của chư Phật Như Lai và giải thoát của Thanh văn bằng nhau?

Bấy giờ, Đức Thế Tôn tán thán Nguyệt Thượng:

–Lành thay! Lành thay! Nguyệt Thượng! Con nay đã có thể biện thuyết vô ngại như vậy.

Khi ấy, hình tượng Như Lai hóa thân trong tay phải của Nguyệt Thượng liền từ nơi hoa sen đứng dậy, đến chỗ Đức Thế Tôn nhiều quanh Phật đủ ba vòng, rồi từ rốn mà vào, do thần lực của Phật nên đại địa chấn động.

Lúc đó, nơi mỗi mỗi lỗ chân lông của Đức Thế Tôn xuất hiện một hoa sen màu sắc như vàng ròng, dùng bạc làm lá, tạng báu công đức làm đài sen. Trong các hoa sen kia đều tự nhiên hiện ra một vị Phật ngồi kiết già. Hình tượng các Đức Như Lai hóa hiện này dùng các tướng tốt trang nghiêm hiện bày khắp mười phương các cõi nước của chư Phật, cùng hiển hiện, vì các chúng sinh nơi cõi ấy mà nói pháp. Khi các Ngài giảng nói pháp cú nơi cõi nước của các Đức Phật kia, nhưng nhờ thần lực của Như Lai nên âm thanh lại được nghe nơi cõi nước của Đức Phật này.

Nguyệt Thượng thấy rõ các thần thông thù thắng vi diệu như vậy nên rất vui mừng, toàn thân xúc động. Bên tay phải của cô đang cầm một hoa sen, bèn dùng hoa tung lên trên thân của Đức Như Lai. Hoa ấy bay đến nơi đánh của Phật, liền biến thành một tấm trướng bằng hoa, vuông góc thẳng xuống có bốn trụ ngang rộng ngay ngắn hết sức cân đối. Trong tấm trướng lại hóa hiện một tòa ngồi, dùng các châu báu trang nghiêm, dùng vô lượng áo trời để trải lên trên, bỗng nhiên lại xuất hiện một hình tượng hóa Phật giống như Đức Thích-ca ngồi kiết già trên tòa kia. Khi Nguyệt Thượng rải hoa cúng đã nguyện:

–Bạch Thế Tôn! Con xin nguyện nương nơi diệu lực của căn lành này, ở đời sau nếu có các chúng sinh vin vào tướng chấp ngã, con sẽ vì họ giảng nói pháp để trừ diệt.

Bấy giờ, do uy lực của Đức Phật, nên lại có hoa sen thứ hai hiện ra bên tay phải của Nguyệt Thượng. Cô lại dùng hoa ấy rải lên trên Đức Như Lai, làm thành tấm trướng hoa thứ hai, dùng các thứ báu trang nghiêm như trên đã nói. Nguyệt Thượng bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con nguyện nhờ vào nhân duyên của căn lành này, ở đời sau, nếu có chúng sinh chấp vào ngã kiến, con sẽ vì họ giảng nói pháp để trừ bỏ.

Lúc ấy, do thần lực của Phật, nên lại có cành hoa sen thứ ba hiện ra nơi tay phải của Nguyệt Thượng. Cô lại dùng hoa ấy tung lên trên Đức Như Lai, liền hóa thành tấm trướng hoa thứ ba, cũng dùng các thứ báu trang nghiêm như trên. Nguyệt Thượng lại thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con nguyện nhờ vào nhân duyên của căn lành này, ở đời sau, nếu có chúng sinh nương vào hết thấy tướng mà sinh tâm phân biệt, con sẽ vì họ giảng nói pháp để trừ bỏ tướng phân biệt ấy, cũng nhằm dứt trừ tâm tham dục, sân giận, ngu si.

Lúc đó, cô lại thấy có cành hoa sen thứ tư hiện ra nơi tay phải, Nguyệt Thượng cũng lại dùng hoa sen kia tung lên trên Đức Như Lai. Khi đến đánh Đức Phật lại hóa thành tấm trướng hoa thứ tư, dùng các thứ trang nghiêm như trên. Nguyệt Thượng lại bạch Thế Tôn:

–Con nguyện nhờ vào nhân duyên của căn lành này, ở đời sau, nếu có chúng sinh chấp vào bốn thứ điên đảo, con sẽ vì họ giảng nói pháp khiến trừ diệt hết bốn điên đảo ấy.

Bấy giờ, lại do thần lực của Như Lai, nên có hoa sen thứ năm hiện ra nơi tay phải của Nguyệt Thượng. Cô lại dùng hoa này tung lên trên Đức Như Lai, cũng lại hóa thành tấm trướng bằng hoa thứ năm, cũng được trang nghiêm như trước. Nguyệt Thượng lại

thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con nguyện nhờ vào nhân duyên của căn lành này, ở đời sau, nếu có chúng sinh bị năm thứ cái che lấp, con sẽ vì họ giảng nói pháp để diệt trừ.

Lại nhờ thần lực của Đức Phật, nên có cành hoa sen thứ sáu hiện ra nơi tay phải của Nguyệt Thượng. Cô lại cũng dùng hoa sen này tung lên trên chỗ Đức Như Lai, cũng liền biến thành tấm trống bằng hoa thứ sáu, cũng được trang nghiêm như trước. Cô lại thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con nguyện nhờ vào nhân duyên của căn lành này, ở đời sau, nếu có chúng sinh đắm chấp vào sáu nhập, con sẽ vì họ giảng nói pháp để họ lìa mọi sự chấp trước.

Lại do thần lực của Đức Phật, ở bên tay phải của Nguyệt Thượng lại có cành hoa sen thứ bảy hiện ra. Cô liền dùng hoa ấy dâng cúng Đức Như Lai, cũng lại biến thành tấm trống bằng hoa thứ bảy, hình trạng và sự trang nghiêm như trên. Nguyệt Thượng bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con nguyện nhờ vào nhân duyên của căn lành này, ở đời sau, nếu có chúng sinh chấp trước vào bảy thức, con sẽ vì họ giảng nói pháp khiến được đoạn trừ.

Lại do thần lực của Phật, nên lại có cành hoa sen thứ tám hiện ra bên tay phải của Nguyệt Thượng. Cô lại đem dâng lên cúng Phật. Hoa ấy bay đến, theo thứ lớp biến thành tấm trống hoa thứ tám, hình trạng và sự trang nghiêm cũng như trên. Cô lại thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con nguyện vào đời sau, nhờ nhân lành này, nếu có chúng sinh chấp trước vào tám thứ điên đảo, con sẽ vì họ giảng nói pháp khiến đều trừ diệt.

Lại do thần lực của Phật, nên lại có hoa sen thứ chín hiện ra nơi tay phải của Nguyệt Thượng. Cô lại tung lên trên đỉnh của Đức Phật, theo thứ lớp hoa ấy cũng kết thành tấm trống bằng hoa thứ chín, như trước đã nói. Nguyệt Thượng lại thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con nguyện nhờ vào nhân duyên của căn lành này, ở đời sau, nếu có chúng sinh chấp trước nơi chín sử, con sẽ vì họ giảng nói pháp khiến được trừ diệt.

Bấy giờ, do nơi thần lực của Đức Phật, nên lại có hoa sen thứ mười hiện nơi tay phải của Nguyệt Thượng. Cô lại tung lên để cúng dường Đức Như Lai, cũng theo thứ lớp hoa ấy lại kết thành tấm trống thứ mười bằng hoa che ở bên trên, trang nghiêm ngang rộng như trước. Nguyệt Thượng lại thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con nguyện nhờ vào nhân duyên của căn lành này, ở đời sau, sẽ có đầy đủ mười Lực như Đức Thế Tôn hiện nay, phóng ra ánh sáng lớn chiếu khắp mười phương cõi nước không sai khác.

Lúc này, những tấm trống bằng hoa kia được giăng cao lên đến Phạm cung, do đấy từ mặt đất lên tới cõi trời Đại phạm... nhân có trống hoa nên lại có vô lượng ngàn vạn Thiên chúng cùng vân tập đến pháp hội.

Khi đó, Đức Thế Tôn lại mỉm cười, từ trong kim khẩu phát ra vô vàn ánh sáng, gồm đủ các màu sắc: xanh, vàng, đỏ, trắng, pha lê, vàng, bạc... soi chiếu tới vô lượng, vô biên cõi Phật, đến khắp cõi Phạm thiên, che khuất ánh sáng của mặt trăng, mặt trời. Oai lực của ánh sáng thù thắng, mạnh mẽ ấy, không gì có thể so sánh. Ánh sáng rực rỡ đó hiện bày khắp rồi trở lại nhập vào nơi đỉnh của Phật.

Bấy giờ, trong chúng hội, Trưởng lão A-nan từ chỗ ngồi đứng dậy, sửa lại y phục, bày vai áo bên phải, gối phải quỳ sát đất, chấp tay dùng kệ thưa hỏi Đức Phật về nhân

duyên của sự việc Ngài vừa mỉm cười và phóng quang:

Mắt sáng của Đấng Nhất Thiết Trí
Trong hết thấy pháp không còn nghi
Chiếu khắp thế gian, sáng bình đẳng
Và Ngài mỉm cười vì duyên gì?
Trải qua nhiều kiếp Phật hành thí
Giới hạnh thanh tịnh như châu báu
Trú nhẫn, bất động như Tu-di
Phóng quang, mỉm cười có duyên gì?
Thường tu tinh tấn và thiền định
Vượt khỏi sinh tử trong các cõi...
Ý hạnh sâu xa tựa như biển
Mỉm cười phóng quang có duyên gì?
Thường hành Từ bi không dừng nghĩ
Với tâm hỷ xả cũng như vậy
Với người lâm đường hay cứu giúp
Ngài cười phóng quang có duyên gì?
Chân lông Thế Tôn phóng ánh sáng
Đến khắp mười phương vô lượng cõi
Mặt trăng, mặt trời bị che khuất
Đoạt oai lực kia làm mất người.
Phát ra âm thanh tịnh, vi diệu
Sáu mươi loại độc nhất trên đời
Tất cả người nghe không biết chán
Lại hay dứt trừ các phiền não.
Vô lượng chúng sinh mười phương cõi
Chỗ hành hiện có nơi các tâm
Thế Tôn đã biết đoạn lười nghi
Ngài cười phóng quang có duyên gì?
Nay ai quyết định phát tâm đạo?
Ai nay nương Phật mở Đại thừa?
Nay ai được thỏa mãn tâm nguyện
Thế Tôn mỉm cười, lại phóng quang?
Ai nay hàng phục bốn loại ma
Là ma phiền não và ma chết
Ấm ma và cùng với thiên ma
Mỉm cười phóng quang có duyên gì?
Thế Tôn, nay ai chứng đạo quả?
Ai làm thể pháp nhân sư tử?
Tiếng tăm ai khắp mười phương cõi
Mỉm cười và phóng quang như vậy?
Đấng Nhất thiết trí, diệt bất thiện
Trong các hạnh từ, từ tối thắng
Với tâm phân biệt đều đã dứt
Mỉm cười phóng quang có duyên gì?

Ai nay là người được ích lớn?
Lại nay ai được tâm mãn nguyện?
Hòa hợp mười phương nay là ai
Phóng quang như vậy và mỉm cười?
Ngàn vạn chư Thiên trong hư không
Đạ-xoa, Kim sí, Ma-hô-la
Và các Thiên nữ chấp tay lạy
Chiêm ngưỡng Thế Tôn, tâm hoan hỷ.
Tụ tập vô lượng các Bồ-tát
Mười phương cõi nước đều chiêm ngưỡng
Trí sâu như biển muốn nghe pháp
Tịnh ý phóng quang, cười duyên gì?

Đức Thế Tôn dùng lời kệ đáp Trưởng lão A-nan:

A-nan! Ông thấy đồng nữ này
Chấp tay uy nghiêm ở trước ta
Thấy thần thông chư Phật vi diệu
Liên phát tâm Bồ-đề vô thượng.
Quá khứ từng gặp ba trăm Phật
Đời đời kiếp kiếp chỗ được thấy
Luôn sinh cung kính và tôn trọng
Ngưỡng nguyện mong được chứng Bồ-đề.
Nguyện không sinh vào nơi đường ác
Chỉ nguyện sinh trong cõi nhân, thiên
Chỗ sinh không quên tâm Bồ-đề
Sau khi mạng chung rõ đời trước.
Xưa gặp Như Lai là Ca-diếp
Đang ở trên lầu liền bước xuống
Nhờ cúng dường Thế Tôn Ca-diếp
Hiện được nhãn thuận và vô sinh.
Lại gặp Đức Phật Câu-lâu-thôn
Phụng cúng tọa cụ, y phục đẹp
Cho nên hiện được thân sắc vàng
Thanh tịnh rực rỡ như trăng sáng.
Có Phật Ca-ni-ca Mâu-ni
Hương hoa, hương bột cùng cúng dường
Do vậy miệng thơm mùi hương quý
Như mùi Chiên-đàn, Ưu-bát-la.
Phật hiệu Thi-khí, Đấng Lưỡng Túc
Chiêm ngưỡng Phật ấy trọn bảy ngày
Cho nên hai mắt sắc sen xanh
Các loài được xem không biết chán.
Đã năm trăm đời là các dục
Thường hành các phạm hạnh thanh tịnh
Nếu người đến xem mà khởi dục
Liên được thanh tịnh không tham dục.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nên sinh cõi trời Tam thập tam
Từ đó sinh lại dòng Ly-xa
Tất cả chỗ sinh biết duyên trước
Khéo nói các cú kệ nhiệm mầu.
Cảm hóa cha mẹ và người thân
Lợi ích chúng sinh nhiều vô lượng.
Vì muốn giáo hóa phát Bồ-đề
Sinh dòng Ly-xa đại hào quý.
Con gái, kẻ nam và người nữ
Giáo hóa khiến vào nơi Phật thừa
Hai vạn ba ngàn các người kia
Thành thực vô lượng đạo Bồ-đề.
Cô này khi đã chuyển thân nữ
Không lâu xuất gia trong pháp ta
Rộng hành đại phạm hạnh thanh tịnh
Từ đây mạng chung sinh cõi trời.
Cõi trời mạng chung lại sinh đây
Gặp đời xấu ác hộ pháp ta
Cùng các chúng sinh làm lợi ích
Xả thân thọ sinh trời Đâu-suất.
Sau này khi Di-lặc hạ sinh
Sẽ làm con Luân vương Nhưõng Khut
Vương tử thời ấy rất tài nghệ
Doan nghiêm đáng mến đủ các đức.
Cúng dường Thế Tôn trong ba tháng
Cùng đại chúng vây quanh hai bên
Được xuất gia gần gũi nơi Phật
Sáu ngàn ba trăm chúng tùy tùng.
Thọ trì chánh pháp Phật kia rồi
Về sau vãng sinh cõi An lạc
Đã được diện kiến Đức Di-đà
Lễ bái, tôn trọng và cúng dường.
Ở nơi Hiền kiếp các cõi Phật
Tất cả thế giới trong mười phương
Với hằng hà sa chư Như Lai
Đều vì chúng sinh làm lợi ích.
Tinh tấn, trí tuệ, sức thiền định
Như vậy cúng dường Đức Thế Tôn
Cúng dường chư Phật nhiều kiếp số
Giáo hóa vô lượng ngàn vạn chúng.
Đời sau tám vạn ức câu-chi
Sẽ được làm Phật hiệu Nguyệt Thượng
Thế Tôn danh hiệu Nguyệt Thượng ấy
Lông trắng chạng mành phát diệu quang.
Ánh sáng sắc vàng rất sáng đẹp

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Rực rỡ chiếu soi khắp cõi Phật
Nhật, nguyệt, ánh lửa và ma-ni
Ánh sáng tinh tú đều không hiện.
Ngày, đêm, năm, tháng và bốn mùa
Đều do ánh sáng ấy không khác
Cõi ấy không có Bích-chi-phật
Cũng không tên Thanh văn, La-hán.
Chúng Bồ-tát dũng mãnh, thanh tịnh
Phật kia chính có đủ như vậy
Sắc thân đại chúng như vàng ròng
Các tướng trang nghiêm gồm trăm thứ.
Tất đều khiến người đáng ưa thích
Cõi kia không dục, chẳng thai sinh
Trong đài hoa sen tự hóa sinh
Vừa sinh liền có oai đức lớn.
Vời toán số không thể lường tính
Thần thông vô lượng đến các cõi
Pháp Nhãn vô sinh không chướng ngại
Ma chướng, ngoại đạo cõi này không.
Không bạn bè xấu, người phá giới
Thọ báo thanh tịnh như Đâu-suất
Nếu người cõi kia được sinh đến
Thọ nhận quả báo đều bình đẳng.
Vàng bạc, trân châu, lưới tốt đẹp
Rộng lớn che khắp cõi nước kia
Đại Thế Tôn ấy thọ dài lâu
Trụ thế bảy mươi ba ngàn kiếp.
Sau khi diệt độ vào Niết-bàn
Chánh pháp trụ thế mãi một kiếp
Phật ấy ở đời hoặc diệt độ
Giáo pháp an trụ, không sai khác.
Ta nếu một kiếp tán thán Phật
Thế Tôn, cõi nước, các công đức
Hôm nay ta nói các ví dụ
Trong biển chỉ lấy một giọt nước.

Khi ấy, Nguyệt Thượng theo hầu Phật, nghe pháp và được thọ ký nên hoan hỷ vô hạn, bèn bay lên hư không cách mặt đất bảy cây Đa-la. Đã an trú nơi ấy rồi, cô liền chuyển thân nữ thành nam tử, tức thời đại địa chấn động, phát ra âm thanh lớn, hoa trời rơi xuống như mưa, phóng ra ánh sáng lớn chiếu khắp thế giới.

Bồ-tát Nguyệt Thượng trú nơi hư không dùng kệ tán thán Đức Phật:

Tu-di chuyển động, đất đảo lộn
Chỗ ở Tu-la đều bị diệt
Biển lớn khô cạn, trăng rơi xuống
Như Lai trọn không nói hư vọng.
Giả sử mười phương chúng đồng tâm

*Hoặc lửa thành nước, nước thành lửa
Đấng Tối Tôn vô lượng công đức
Lợi ích chúng sinh không nói khác.
Đại địa hư không thành mù mịt
Trăm cõi đồng vào trong hạt cải
Lưới thưa có thể ngăn gió mạnh
Như Lai trọn không nói hư vọng.
Thế Tôn nói chân thật như vậy
Nên con quyết trụ đạo Bồ-đề
Đại địa nay đã chấn động khắp
Con chứng Bồ-đề, quyết không nghi.
Nay được thọ ký đạo giác ngộ
Liên chuyển pháp luân không sai biệt
Như Đức Thế Tôn đã nói pháp
Trong trăm số kiếp con đã nghe.
Lợi ích trời, người, tám bộ chúng
Và các Tỳ-kheo nơi bốn chúng
Lại vì vô lượng các Bồ-tát
Các vị với Phật chớ sinh nghi.
Đời sau đều thành không phân biệt
Vì vậy quyết phát tâm Bồ-đề
Các pháp thấy đều như huyễn hóa
Chư Phật giảng nói như mộng tưởng.
Xứ ấy không người, không nuôi dưỡng
Mạng, chúng sinh và Phú-già-la
Bản tánh của các pháp như vậy
Ví như hư không chẳng khác gì.
Trước đây con mang thân nữ nhân
Thân ấy thể không cũng không thật
Đã không thật thể đó là không
Thể không, không vật, không thể giữ.
Phân biệt điên đảo sinh thân ấy
Phân biệt như chim bay trong không
Ý muốn thành tựu Bồ-đề Phật
Lại muốn hàng phục bốn chúng ma.
Muốn trong tam thiên đại thiên giới
Chuyển vận bánh xe pháp vì diêu
Các vị dũng mãnh phát Bồ-đề
Tôn trọng cúng dường lên chư Phật.
Không lâu sẽ thành bậc công đức
Đồng với chân thể không sai khác
Bậc Sa-môn trượng phu thiện lợi
Lưỡng Túc Trung Tôn con đánh lễ.
Cho vật quý trọng được quý trọng
Bố thí pháp tài được tự tại*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Phật gốc an vui, thường ban vui
Hàng phục oán địch và các ma.
Nếu khen, nên khen Đấng Tối Thắng
Lại khen tự tại không tham muốn
Ý con quán sát các phương xứ
Nguyện thấy chư Phật khó nghĩ bàn.
Như nay Thích Sư Tử phóng quang
Con cũng sẽ biết mười phương Phật
Tất cả pháp đều đồng thể giác
Nơi pháp chân như đều không hai.
Vô lượng chúng sinh đồng thật tế
Người có nhẫn này sẽ làm Phật.*

Bồ-tát Nguyệt Thượng nói kệ xong, từ hư không bước xuống, cúi đầu đánh lễ. Khi lễ, đầu chưa rời khỏi mặt đất liền có vô lượng trăm ngàn Đức Phật hiện ra trước mắt, đồng thanh thọ ký cho Nguyệt Thượng sẽ thành tựu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Bồ-tát Nguyệt Thượng chính mình được thấy trăm ngàn Đức Phật thọ ký rồi, vô cùng hoan hỷ, toàn thân xúc động, liền theo Đức Như Lai cầu xin xuất gia, bạch:

–Lành thay! Xin nguyện Đức Thế Tôn cho con được xuất gia trong giáo pháp của Thế Tôn.

Đức Phật bảo Bồ-tát Nguyệt Thượng:

–Cha mẹ cô thuận cho cô xuất gia chưa?

Bấy giờ, cha mẹ sinh ra Nguyệt Thượng đã được thấy thần thông biến hóa, lại từ nơi Đức Phật được nghe lời thọ ký, nên bạch Phật:

–Thật vậy, bạch Thế Tôn! Chúng con chấp thuận, kính xin Đức Thế Tôn cho Nguyệt Thượng được xuất gia. Lại nguyện cho chúng con ở đời sau gặp được pháp như thế này.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn liền cho phép đồng tử được xuất gia. Ngay khi ấy, liền có đến một vạn hai ngàn người đều phát tâm cầu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Lúc Đức Phật thuyết giảng pháp này, lại có bảy mươi ức các vị trời, người... xa cảnh trần, lìa cấu nhiễm, ở trong các pháp được Pháp nhãn thanh tịnh. Lại có năm trăm các thầy Tỳ-kheo đối với pháp vô vi liền được dứt hết lậu hoặc, tâm được giải thoát. Lại có hai trăm Tỳ-kheo-ni... cùng đồng loại hai vạn người đến đây, trong số ấy có người chưa từng phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác cũng đều phát tâm Bồ-đề.

Phật giảng nói kinh này xong, Bồ-tát Nguyệt Thượng, Trưởng lão A-nan, các chúng Bồ-tát và trong đại hội, các hàng Trời, Người, A-tu-la, Càn-thát-bà... các loài trong tám bộ chúng đều hoan hỷ phụng hành.

